

Sygn. akt IV CNP 56/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi M. K. – M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem:
1) prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego
z dnia 11 lutego 2009 r.,
o naruszenie prawa strony do rozpoznania w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej
zwłoki w sprawie I Ns 772/01 Sądu Rejonowego,
w sprawie z wniosku M. K. – M.
przy uczestnictwie M. S. i innych, o zniesienie współwłasności nieruchomości,
2) postanowienia Sądu Rejonowego
z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie I Ns 772/01
ze skargi o wznowienie postępowania
w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie M. S. i innych o zniesienie współwłasności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 października 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w sprawie ze skargi M. K.-M. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. akt I Ns 772/01 Sądu Rejonowego odrzucił skargę.

Od wyżej wskazanego postanowienia skarżąca M. K.-M. wniosła w dniu 10 listopada 2010 r. skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z dniem 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2010 r., nr 155, poz. 1037), którą znowelizowano m. in. instytucję skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ograniczając jej zakres przedmiotowy. Zgodnie ze znowelizowanym art. 424¹ § 1 można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe, natomiast na mocy § 2 w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Powołany przepis nie odnosi się już do bardziej ogólnego pojęcia „prawomocnego orzeczenia”. Ustawowy zakres skargi obejmuje ponadto prawomocne postanowienia co do istoty sprawy kończące postępowanie w sprawie i wydane przez sąd II instancji w postępowaniu nieprocesowym, a także inne orzeczenia szczegółowo określone w powołanej nowelizacji, do których nie należą postanowienia w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Skarżąca wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia po dniu wejścia w życie nowelizacji, ale wobec orzeczenia wydanego przed tym dniem, więc – wobec tego, że nowelizacja nie zawiera, ani nie jest objęta przepisami intertemporalnymi regulującymi w sposób szczególny stosowanie poprzednio obowiązujących przepisów do skarg wniesionych wobec orzeczeń wydanych w okresie obowiązywania tych przepisów – do wprowadzonych przez nią zmian w przepisach proceduralnych należy stosować ogólną zasadę, wedle której nowe przepisy stosuje się od chwili ich wejścia w życie także do zaskarżania orzeczeń wydanych wcześniej oraz do wszczętych już postępowań (por.: postanowienie z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt IV CNP 61/10, nie publ.). Na taką wykładnię wskazuje również uzasadnienie projektu nowelizacji, w którym stwierdzono, że: „W związku z faktem, że uregulowania projektu zaprowadzają sytuację korzystniejszą dla osób poszkodowanych, w projekcie nie zamieszczono przepisów intertemporalnych. Przepisy projektowanej ustawy będą zatem miały zastosowanie także do orzeczeń sądowych wydanych przed jej wejściem w życie (druk nr 2525 z dnia 13 listopada 2009 r.)”. Prowadzi to do wniosku, że wniesiona skarga jest niedopuszczalna.

Skarżąca zgłosiła również wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 15 grudnia 2005 r. (sygn. akt I Ns 772/01), zarzucając „bezpodstawność rozstrzygnięcia oraz nieważność z mocy prawa z uwagi na pozbawienie skarżącej przysługujących jej konstytucyjnych praw”. Nie można uznać, aby skarżąca spełniła którykolwiek z wymogów przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. poza oznaczeniem orzeczenia oraz wnioskiem o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Skarga, w której nie spełniono wymogów określonych w tym przepisie podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.